Datum van inontvangstneming	:	23/07/2019

Zaak C-445/19

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

6 juni 2019

Verwijzende rechter

Østre Landsret (Denemarken)

Datum van verwijzing:

29 mei 2019

Verzoekende partij:

Viasat Broadcasting UK Ltd

Verwerende partijen:

TV 2/Danmark A/S

Koninkrijk Denemarken

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Viasat Broadcasting UK Ltd (hierna: „Viasat") heeft verzocht om veroordeling van TV 2 Danmark A/S (hierna: „TV 2") tot betaling van zogeheten „onrechtmatigheidsrente" ten bedrage van 1 746 300 000 DKK over de door TV 2 van 1995 tot en met 2003 ontvangen staatssteun, in een situatie waarin de steun later werd goedgekeurd als compensatie voor een openbare dienst overeenkomstig artikel 106, lid 2, VWEU. TV 2 en de Deense staat hebben verzocht om afwijzing van de zaak en hebben een aantal grieven aangevoerd tegen het bestaan en de omvang van een vordering tot betaling van onrechtmatigheidsrente.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Verzoek om een prejudiciële beslissing op grond van artikel 267, lid 2, VWEU betreffende de inhoud en reikwijdte van de plicht van lidstaten om een ontvanger van steun zogeheten „onrechtmatigheidsrente" (de over onrechtmatige steun

verschuldigde rente) te laten betalen, zoals omschreven in – onder andere – de arresten van 12 februari 2008, CELF, C-199/06 ECLI:EU:C:2008:79, en 18 december 2008, [redacted] C 384/07, ECLI:EU:C:2008:747.

Prejudiciële vragen

1. Is de verplichting van een nationale rechter om een ontvanger van steun te gelasten onrechtmatigheidsrente te betalen (zie het arrest CELF) ook van toepassing in een situatie zoals die in de onderhavige zaak, waarin de onrechtmatige staatssteun compensatie voor een dienst van algemeen economisch belang vormde, die vervolgens verenigbaar met de interne markt werd bevonden op grond van artikel 106, lid 2, VWEU, en waarin de goedkeuring werd gegeven op grond van een beoordeling van de algehele financiële situatie van de onderneming die de dienst van algemeen economisch belang verricht, waaronder de kapitalisatie ervan?

2. Is de verplichting van een nationale rechter om een ontvanger van steun te gelasten onrechtmatigheidsrente te betalen (zie het arrest CELF) ook van toepassing ten aanzien van bedragen die, in omstandigheden zoals die van de onderhavige zaak, overeenkomstig een publiekrechtelijke verplichting worden overgedragen van de steunontvanger naar verbonden ondernemingen, maar bij een definitief besluit van de Commissie zijn aangemerkt als een voordeel voor de steunontvanger in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU?

3. Is de verplichting van een nationale rechter om een ontvanger van steun te gelasten onrechtmatigheidsrente te betalen (zie het arrest CELF) ook van toepassing ten aanzien van staatssteun die de steunontvanger, in omstandigheden zoals die van de onderhavige zaak, ontving van een door de overheid gecontroleerde onderneming, wanneer de middelen van laatstgenoemde deels afkomstig zijn uit de verkoop van de diensten van de steunontvanger?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikelen 102, 106, 107 en 108 VWEU.

Mededeling van de Commissie over de handhaving van de staatssteunregels door de nationale rechterlijke instanties (PB 2009, C 85, blz. 1; hierna: „mededeling inzake samenwerking”)

Mededeling van de Commissie: Naar een doelmatige tenuitvoerlegging van beschikkingen van de Commissie waarbij lidstaten wordt gelast onrechtmatige en onverenigbare steun terug te vorderen (PB 2007, C 272, blz. 5; hierna: „mededeling inzake terugvordering”)

Aangevoerde besluiten van de Commissie

Beschikking 2006/217/EG van de Commissie van 19 mei 2004 betreffende de staatssteun van Denemarken aan TV 2/Danmark, NN 22/2002 (hierna: „beschikking van 2004")

Beschikking C(2004) 3632 definitief van de Commissie van 6 oktober 2004 in de zaak inzake steunmaatregel N 313/2004 betreffende de herkapitalisatie van TV 2 DANMARK A/S (hierna: „herkapitalisatiebeschikking")

Beschikking C(2008) 4224 definitief van de Commissie van 4 augustus 2008 in zaak nr. 287/2008 (hierna: „beschikking inzake reddingsteun")

Besluit 2011/839/EU van de Commissie van 20 april 2011 betreffende de staatssteun van Denemarken (C-2/03) aan TV 2/Danmark, (hierna: „besluit van 2011")

Besluit 2012/109/EU van de Commissie van 20 april 2011 betreffende steunmaatregel C 19/09 (ex N 64/09) die Denemarken voornemens is ten uitvoer te leggen ten behoeve van de herstructurering van TV 2 Danmark A/S (hierna: „herstructureringsbesluit"

Aangevoerde rechtspraak van het Hof

Altmark, C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415

CELF, C-199/06, ECLI:EU:C:2008:79

[redacted] C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747

TV 2/Danmark/Commissie, C-649/15 P, ECLI:EU:C:2017:835

Commissie/TV 2/Danmark, C-656/15 P, ECLI:EU:C:2017:836

Viasat Broadcasting UK/TV 2/Danmark, C-657/15 P, ECLI:EU:C:2017:837

Viasat Broadcasting UK/Commissie, C-660/15, ECLI:EU:C:2017:178

TV 2/DANMARK A/S e.a./Commissie, T-309/04, T-317/04, T-329/04 en T-336/04, ECLI:EU:T:2008:457

TV 2/Danmark/Commissie, T-674/11, ECLI:EU:T:2015:684

Viasat Broadcasting UK/Commissie, T-125/12, ECLI:EU:T:2015:687

Eesti Pagar, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172

Residex Capital IV CV, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814

Siemens/Commissie, T-459/93, ECLI:EU:T:1995:100

Aangevoerde nationale wetgeving

Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed („wet inzake radio en televisie"), in het bijzonder §§ 24, 29, 30 en 33

Korte uiteenzetting van de feiten en procedure in het hoofdgeding

1 Verzoekster in het hoofdgeding is de commerciële televisieomroep Viasat. De twee verweerders zijn respectievelijk de Deense Staat (vertegenwoordigd door het ministerie van Cultuur) en de publieke omroep in staatseigendom TV 2. TV 2 werd in 1986 opgericht als autonome instelling onder staatscontrole overeenkomstig de relevante regelgeving van de lov om radio-og fjernsynsvirksomhed. TV 2 is vanaf haar oprichting onderworpen geweest aan openbaredienstverplichtingen. Viasat en TV 2 zijn concurrenten op de Deense markt voor de landelijke distributie van televisiezenders.

TV 2's financieringsregeling van 1995 tot en met 2004

2 De rechtsgrondslag in Denemarken voor de financieringsmaatregelen ten gunste van TV 2 in de voor de onderhavige zaak relevante jaren was geregeld in verschillende versies van de lov om radio-og fjernsynsvirksomhed. Zie voor een beschrijving daarvan de beschikking van 2011.

3 De oprichting en eerste activiteiten van TV 2 werden gefinancierd met een startlening van 510,8 miljoen DKK zonder kapitaalinjectie. TV 2, die vanaf haar oprichting ondergekapitaliseerd is geweest, financierde doorlopende activiteiten met middelen uit omroepbijdragen en inkomsten uit de verkoop van reclameblokken. Die verkoop werd tot 1997 verzorgd door de onafhankelijke staatsonderneming TV 2 Reklame A/S. Hiernaast werden financiën vergaard uit de verkoop van programma's en andere diensten. Van 1995 tot en met 1996 werd de financiering van TV 2 als volgt geregeld: TV 2's aandeel van de omroepbijdragen werd in een specifiek staatsfonds gestort, dat het TV 2-fonds werd genoemd. Ook de winst die TV 2 Reklame A/S vergaarde middels de verkoop van reclame op TV 2 werd in dat fonds gestort. Overeenkomstig § 30 van de lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, werden „de algemene activiteiten van TV 2" (dat wil zeggen zowel haar landelijke als regionale activiteiten; zie hieronder voor meer details) gefinancierd „uit middelen die overeenkomstig de door de minister van Cultuur vastgestelde kaderbegrotingen uit het TV 2-fonds werden overgemaakt". Blijkens de totstandkomingsgeschiedenis van die wetgeving was de reden voor deze wijze van het kanaliseren van TV 2's reclameopbrengsten via TV 2 Reklame A/S en het TV 2-fonds een politieke wens om de redactionele onafhankelijkheid van TV 2 te waarborgen. De specifieke bepalingen omtrent de activiteiten van TV 2 waren opgenomen in §§ 29, 30 en 33 van de lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (in de destijds geldende versie).

4 Partijen in het hoofdgeding zijn het er niet over eens of de winst van TV 2 Reklame A/S enkel kon worden aangewend om aan de financieringsbehoeften van TV 2 te voldoen en of TV 2 recht had op de betrokken inkomsten. De verwijzende rechter, de Østre Landsret (rechter in tweede aanleg voor het oosten van Denemarken), heeft in dit verband opgemerkt dat de destijds geldende regels van de lov om radio-og fjernsynsvirksomhed uitdrukkelijk bepaalden dat de minister van Cultuur kon besluiten om delen van de winst van TV 2 Reklame A/S niet over te dragen aan het TV 2-fonds. Ook blijkt uit de totstandkomingsgeschiedenis van die wetgeving dat de minister van Cultuur kon „beslissen welk aandeel van de winst uit reclameactiviteiten moest worden overgedragen aan het TV 2-fonds". Er was dus sprake van financiering middels budgettaire kaders en niet van een recht op de reclame-inkomsten.

5 In de praktijk werd echter in zowel 1995 als 1996 alle winst van TV 2 Reklame A/S overgedragen aan het TV 2-fonds. Bovendien werd in diezelfde twee jaren een totaalbedrag bestaande uit zowel middelen uit omroepbijdragen als reclame-inkomsten overgedragen van het TV 2-fonds naar TV 2, maar dit omvatte niet alle van TV 2 Reklame A/S aan het TV 2-fonds overgedragen reclame-inkomsten.

6 TV 2 Reklame A/S en het TV 2-fonds werden op 1 januari 1997 opgeheven. Vervolgens nam TV 2 de verkoop van de reclametijd van de omroep over en ontving zij de reclame-inkomsten dus rechtstreeks. Vanaf dat moment ontving TV 2 ook rechtstreeks middelen uit omroepbijdragen van de andere Deense openbare zender DR (die belast was met de taak om die bijdragen te innen). Toen het TV 2-fonds werd opgeheven werden de activa ervan overgedragen aan TV 2.

7 Voorts ontving TV 2 van 1995 tot en met 2002 een aantal voordelen van de staat in de vorm van; i) een vrijstelling van vennootschapsbelasting; (ii) rente- en aflossingsvrije voorwaarden op de startlening van de onderneming; (iii) een staatsgarantie voor het bedrijfskrediet tot eind 1996; en (iv) betaling van een buitensporig lage heffing voor het gebruik van de uitzendfrequentie. Deze voordelen werden allemaal aangemerkt als bestaande staatssteun.

8 TV 2 ontving geen omroepbijdragen meer vanaf 1 juli 2004, toen de zelfstandige instelling werd omgevormd tot de huidige naamloze vennootschap TV 2/DANMARK A/S. TV 2 mocht geen abonnementsgelden innen en had geen toegang tot extern krediet. Vanaf het begin bevond TV 2 zich in financiële moeilijkheden, hoofdzakelijk vanwege haar onderkapitalisatie. De Deense Staat besloot dat TV 2 het noodzakelijke eigen vermogen zou moeten opbouwen middels lopende winsten. Van 1995 tot en met 2002 ging TV 2 van een negatief eigen vermogen van 97,8 miljoen DKK naar een positief eigen vermogen van 550,5 miljoen DKK. Aan het einde van 2005 bedroeg TV 2's totale eigen vermogen 652 miljoen DKK.

TV 2's openbaredienstverplichtingen en verhouding tot de TV 2 regio's

9 Ten tijde van haar oprichting bestond TV 2 uit slechts één landelijke onderneming. Vervolgens werden er een aantal „regionale ondernemingen" opgericht (hierna: „regio's") Gedurende het relevante tijdvak bestond de onderneming van TV 2 dus uit negen onafhankelijke openbare ondernemingen; de landelijke onderneming en acht regionale ondernemingen, met elk een onafhankelijke regionale raad, directie, programmaraad, raad van bestuur, begroting en programmeringsverantwoordelijkheid.

10 Van 1995 tot en met 2004 was TV 2 krachtens de lov om radio-og fjernsynsvirksomhed verplicht om landelijke en regionale televisieprogramma's te produceren en uit te zenden. De landelijke onderneming en de regio's moesten hun programma's op hetzelfde kanaal uitzenden, aangezien zij de zendtijd met elkaar deelden. TV 2 ontving de reclame-inkomsten die werden gegenereerd met de vertoning van de regionale uitzendingen. De regio's beschikten tot 2003 niet over hun eigen uitzend-licenties en overheidsopdrachten voor dienstverlening. Zij beschikten evenmin over eigen statuten en hoefden geen verslagen over de openbare dienst in te dienen bij de minister, aangezien het aan TV 2 stond om middels dergelijke verslagen aan te duiden hoe werd voldaan aan de algehele openbaredienstverplichting. Ook dit werd in 2003 gewijzigd.

11 Zoals hierboven vermeld heeft het TV 2-fonds tot 1997 de middelen uit omroepbijdragen overgeheveld aan TV 2. Zoals eveneens vermeld werd het TV 2-fonds in 1997 opgeheven. Zoals vermeld werden de algehele activiteiten van TV 2 na die tijd gefinancierd met TV 2's aandeel van de middelen uit omroepbijdragen, met reclame-inkomsten uit advertenties op TV 2 en met inkomsten uit de verkoop van programma's en andere diensten, alsmede subsidies en zo voort. Verder had TV 2 de publiekrechtelijke verplichting om jaarlijks een minimumbedrag over te dragen aan de regio's. Het „budget voor de landelijke onderneming, met inbegrip van de toewijzing van middelen aan elke afzonderlijke regionale TV 2 onderneming" werd ieder jaar vastgesteld door het centrale beheer van TV 2: zie § 24, lid 1, van de lov om radio-og fjernsynsvirksomhed. De toegewezen middelen zouden uit TV 2's totale inkomsten worden verkregen en het was dus niet noodzakelijk dat het bedrag specifiek afkomstig zou zijn van de door TV 2 ontvangen middelen uit omroepbijdragen. Van 1997 tot en met 2002 heeft TV 2 een totaalbedrag van ongeveer 2 miljard DKK toegewezen aan de regio's.

12 De verwijzende rechter meent dat de toewijzing van middelen aan de regio's niet kan worden gekarakteriseerd als een „vergoeding" voor het door de regio's uitzenden van programma's in de regionale tijdvakken, zoals het Gerecht heeft gedaan in punt 171 van het arrest in zaak T-674/11. In werkelijkheid werd van 1997 tot en met 2002 het aandeel van de middelen uit omroepbijdragen dat de regio's voorheen van het TV 2-fonds ontvingen, toebedeeld aan TV 2, en stond het vervolgens aan TV 2 om middelen toe te wijzen aan de regio's, aangezien TV 2 aan de regio's een bedrag moest toebedelen dat, gezien de totstandkomingsgeschiedenis van de wetswijziging, diende overeen te stemmen

met ten minste het bedrag dat de regio's voorheen via het TV 2-fonds ontvingen (275 miljoen DKK in 1996).

13 Toen de landelijke TV 2 onderneming met ingang van 1 juli 2004 werd omgevormd tot een naamloze vennootschap, werd de verplichting van TV 2 om jaarlijks middelen toe te wijzen aan de regio's stopgezet. Tegelijkertijd werd de toewijzing van middelen aan TV 2 gewijzigd om rekening te houden met het feit dat die verplichting niet langer op TV 2 rustte. Dus werd in 2003 een bedrag van 151,1 miljoen DKK aan omroepbijdragen toegekend aan TV 2, in vergelijking met een totaalbedrag van 556,2 miljoen DKK aan omroepbijdragen in 2002. In plaats daarvan ontvangen de regio's sinds 2004 een deel van de middelen uit omroepbijdragen rechtstreeks van de andere Deense openbare zender DR.

Unierechtelijke rechtszaken betreffende TV 2's financieringsregeling van 1995 tot en met 2002

14 Bij de beschikking van 2004 stelde de Commissie vast dat de aan TV 2 in de vorm van middelen uit omroepbijdragen en andere maatregelen verleende steun in de jaren 1995 tot en met 2002, aan te melden staatssteun aan TV 2 vormde, maar dat de maatregelen overeenkomstig artikel 86, lid 2, van het EG-Verdrag verenigbaar waren met de interne markt, met uitzondering van een bedrag van 628,2 miljoen DKK dat de Commissie kwalificeerde als overcompensatie die derhalve van TV 2 moest worden teruggevorderd. TV 2 en de Deense autoriteiten, en Viasat en Discovery Networks Danmark (voorheen SBS Broadcasting SA/TvDanmark) stelden beroep in tegen de beschikking van de Commissie.

15 In overeenstemming met de beschikking heeft TV 2 op 29 november 2004 de 628,2 miljoen DKK met inbegrip van rente en tevens een overeenkomstig bedrag voor 2003, met inbegrip van rente, dat door de Deense autoriteiten op eigen initiatief werd teruggevorderd (berekend volgens dezelfde methode als in de beschikking van 2004) terugbetaald, voor een totaalbedrag van 1 073 miljoen DKK.

16 Omdat die terugbetaling zou leiden tot de insolventie van TV 2 heeft de Commissie bij de herkapitalisatiebeschikking de Deense Staat toestemming verleend om TV 2 te herkapitaliseren door haar kapitaal met ongeveer 440 miljoen DKK te verhogen en een staatslening van ongeveer 394 miljoen DKK om te zetten in vennootschapskapitaal. De beschikking van de Commissie werd door het Gerecht nietig verklaard bij arrest van 22 oktober 2008, TV 2/Danmark e.a./Commissie, T-309/04, T-317/04, T-329/04 en T-336/04. Het nieuwe besluit van de Commissie in de zaak werd vastgesteld op 20 april 2011. In het besluit van 2011 stelde de Commissie vast dat de financieringsregeling van TV 2 van 1995 tot en met 2002 staatssteun aan TV 2 vormde die moest worden aangemeld. In dat verband werden onder andere de middelen uit omroepbijdragen die TV 2 van 1997 tot en met 2002 overdroeg aan de regio's (ongeveer 2 miljard DKK) en TV 2's reclame-inkomsten van 1995 en 1996 die via het TV 2-fonds aan TV 2

werden overgedragen van TV 2 Reklame A/S (ongeveer 1,5 miljard DKK), aangemerkt als steun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU. In dat verband stelde de Commissie vast dat alle van 1995 tot en met 1997 uit het TV 2-fonds aan TV 2 overgedragen inkomsten staatssteun aan TV 2 vormden. Tegelijkertijd keurde de Commissie het totale bedrag aan staatssteun aan TV 2 echter goed als verenigbare compensatie voor een dienst van algemeen economisch belang in de zin van artikel 106, lid 2, VWEU. Tegen het besluit van 2011 werden bij het Gerecht beroepen ingesteld door TV 2 en Viasat (zaken T-674/11 en T-125/12), en dat besluit werd uiteindelijk in hogere voorziening bevestigd in de uitspraken van het Hof in de zaken C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P en C-660/15 P. Het Hof bevestigde onder meer dat TV 2 Reklame A/S en het TV 2-fonds openbare ondernemingen waren die onder de zeggenschap van de Deense Staat stonden, dat hun middelen ter beschikking van de Staat stonden en dat het daarom een met staatsmiddelen bekostigd voordeel betrof. Zie voor een meer gedetailleerde beschrijving van de procedures in het bijzonder de uitspraken van het Hof in de zaken C-649/15 P en C-660/15 P.

Andere staatssteunzaken betreffende TV 2

17 Parallel met de staatssteunzaak met betrekking tot TV 2's financieringsmaatregelen van 1995 tot en met 2002 waren nog drie andere staatssteunzaken betreffende TV 2 aanhangig: de herkapitalisatiezaak, de zaak betreffende reddingssteun en de herstructureringszaak, die hier kort zullen worden beschreven.

18 De herkapitalisatiezaak kwam voort uit TV 2's terugbetaling van steun naar aanleiding van de beschikking van 2004 en betrof de herkapitalisatie van TV 2 door de Deense Staat. In de herkapitalisatiebeschikking van 2004 keurde de Commissie de herkapitalisatie van TV 2 goed op grond van (destijds) artikel 86, lid 2, EG-Verdrag. Tegen die beschikkingen werden beroepen ingesteld bij het Gerecht, dat in de zaken T-12/05 en T-16/05 oordeelde dat de zaak niet hoefde te worden beslecht omdat de herkapitalisatiemaatregelen nauw samenhingen met de beschikking van 2004 en derhalve als geheel moesten worden beoordeeld door de Commissie in verband met het nieuwe onderzoek van TV 2's financieringsregeling voor de jaren 1995 tot en met 2002.

19 De zaak betreffende reddingssteun vloeide voort uit het feit dat TV 2 in 2008 met liquiditeitsproblemen werd geconfronteerd. Om die reden besloot de staat om TV 2 reddingssteun te verlenen in de vorm van een kredietfaciliteit, die als reddingssteun werd goedgekeurd door de Commissie in de beschikking inzake reddingsteun. Tegen die beschikking werd een beroep ingesteld bij het Gerecht (zaak T-114/09), dat later werd ingetrokken.

20 De herstructureringszaak betrof het herstructureringsplan dat de Deense autoriteiten op 4 februari 2009 bij de Commissie hadden aangemeld bij wege van een opvolging op de beschikking inzake reddingsteun. De Commissie keurde bij

het herstructureringsbesluit het herstructureringsplan goed onder bepaalde voorwaarden, waaronder de mogelijkheid voor TV 2 om gebruiksrechten in te voeren. Tegen dat besluit werd een beroep ingesteld bij het Gerecht (zaak T-210/02), dat later werd ingetrokken.

Nationale procedure betreffende TV 2's financieringsregeling van 1995 tot en met 2004

21 De onderhavige procedure werd op 28 februari 2006 aanhangig gemaakt door Viasat, maar werd opgeschort in afwachting van de uitkomst van verscheidene procedures voor de Unierechter betreffende TV 2's financieringsregeling.

22 Naar aanleiding van de arresten van het Hof in de zaken C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P en C-660/15 P is uiteindelijk vast komen te staan dat de maatregelen die van 1995 tot en met 2002 ten gunste van TV 2 zijn genomen, aan te melden staatssteun vormde die overeenkomstig artikel 106, lid 2, VWEU verenigbaar is met de interne markt. De maatregelen, met inbegrip van de naar de regio's overgehevelde middelen (zie zaak T-674/11), werden toebedeeld in strijd met de standstill-verplichting van artikel 108, lid 3, VWEU. Ook is vast komen te staan dat de volledige programmering van TV 2 (de landelijke onderneming) kan worden beschouwd als publieke televisie en dat alle daarmee verband houdende kosten derhalve kunnen worden beschouwd als kosten van een openbare dienst (zie zaak T-309/04).

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

Eerste vraag

Opmerkingen van TV 2 en het ministerie van Cultuur

23 Volgens TV 2 en het ministerie van Cultuur moet er een fundamenteel onderscheid worden gemaakt tussen compensatie voor diensten van algemeen economisch belang die wordt toegekend in het kader van artikel 106, lid 2, VWEU en staatssteun die wordt toegekend op grond van artikel 107, lid 3, VWEU. Er bestond geen onterecht rentevoordeel, zoals aan de orde was in het CELF-arrest, voor TV 2, omdat de kosten van externe financiering gedurende een bepaalde periode van onrechtmatigheid alleen zouden hebben geleid tot een overeenkomstige stijging van de kosten voor de openbare dienst van TV 2 en omdat het – gelet op de aannames waarop het besluit van 2011 werd gebaseerd – teneinde de daaruit voortvloeiende onderdekking tegen te gaan en TV 2's eigen vermogen en haar capaciteit om de openbare dienst uit te voeren te garanderen, noodzakelijk zou zijn geweest om TV 2's compensatie voor het verlenen van een openbare dienst dienovereenkomstig te verhogen.

24 Compensatie voor openbare diensten wordt gekenmerkt door het feit dat aan de onderneming die wordt gecompenseerd een verplichting is opgelegd om diensten in het algemeen belang te verrichten op een wijze die het concurrentievermogen van die onderneming belemmert en diensten omvat die zij opererend onder marktvoorwaarden niet vrijelijk zou ondernemen. Steun voor openbare diensten omvat ook het aspect dat de ontvangen compensatie niet hoger mag zijn dan nodig is om de nettokosten in verband met het uitvoeren van de openbaredienstverplichtingen te dekken en eventueel een redelijke winst te maken.

25 Op grond van deze kenmerken ontvangen begunstigden van compensatie voor openbare diensten ingevolge artikel 106, lid 2, VWEU geen onrechtmatig concurrentievoordeel van de steun. Wanneer de steun op zichzelf geen concurrentievoordeel oplevert, zal een voortijdige betaling op zich evenmin een onrechtmatig concurrentievoordeel vormen. Anderzijds zou handhaving van een vordering omtrent onrechtmatigheidsrente tegen TV 2 ertoe leiden dat de openbare dienstverlening van TV 2 zal zijn ondergecompenseerd, wat zou leiden tot een concurrentieverstoring ten gunste van de concurrenten van TV 2, waaronder Viasat, en de uitvoering van TV 2's taak van openbare dienstverlening in gevaar brengen. Hieruit volgt dat – hoewel de standstill-verplichting ook geldt voor steun op grond van artikel 106, lid 2, VWEU – er geen verplichting bestaat om onrechtmatigheidsrente in rekening te brengen om een onrechtmatig voordeel te neutraliseren.

26 Dit zou in ieder geval moeten gelden in een situatie zoals de onderhavige, waarin de aan de orde zijnde steun door de Commissie in het besluit van 2011 – en vervolgens in de herkapitalisatiebeschikking en het herstructureringsbesluit – verenigbaar is verklaard met de interne markt op basis van een beoordeling van de algehele financiële situatie van de gehele openbaredienstonderneming, met inbegrip van de kapitalisatie ervan. Het in een dergelijke situatie laten slagen van een vordering tot betaling van onrechtmatigheidsrente zou, zo wordt betoogd, de besluiten van de Commissie van hun nuttig effect ontnemen en afbreuk doen aan de bevoegdheid van de Commissie overeenkomstig artikel 106, lid 2, VWEU.

Opmerkingen van Viasat

27 Viasat heeft aangevoerd dat steun voor openbare dienstverlening die is goedgekeurd op grond van artikel 106, lid 2, VWEU niet verschilt van krachtens artikel 107, lid 3, VWEU goedgekeurde steun. Volgens Viasat moet derhalve in beide gevallen onrechtmatigheidsrente worden betaald.

28 Viasat heeft verwezen naar het arrest in zaak C-657/15 P, waarin het Hof oordeelde dat de aan TV 2 betaalde vergoeding voor openbare dienstverlening een financieel voordeel voor TV 2 inhield, aangezien deze werd toegekend in strijd met de in het Altmark-arrest geformuleerde voorwaarden. Voorts staat artikel 106, lid 2, VWEU toe dat in verband met de uitvoering van een taak van openbare dienstverlening een redelijke winst wordt behaald. Zoals aangegeven in het besluit

van 2011 heeft TV 2 dan ook een totale winst van 628,2 miljoen DKK weten te behalen.

29 De televisie-sector hanteert een zeer ruime definitie van „openbare dienstverlening”, op grond waarvan alle kosten van TV 2 als kosten voor openbare dienstverlening worden beschouwd. Viasat heeft aangevoerd dat het daarom vaak gunstiger is om steun te ontvangen op grond van artikel 106, lid 2, VWEU dan op grond van artikel 107, lid 3, VWEU. Er bestaan talrijke voorbeelden van contractuele openbaredienstverplichtingen waarbij de onderneming vrijwillig overeenkomsten met de staat sluit om een openbare dienst te verlenen.

30 De cultuursteun die aan de orde was in de CELF-zaak vormde compensatie voor de kosten van de productie en export van Franstalige boeken. Die steun is dus grotendeels vergelijkbaar met de steun voor openbare dienstverlening in de onderhavige zaak. Het zou kunstmatig zijn om de in de CELF-zaak verleende steun anders te behandelen dan de aan TV 2 verleende steun.

31 Volgens Viasat zou de argumentatie van TV 2 en het ministerie van Cultuur de daadwerkelijke doeltreffendheid ondermijnen van de op lidstaten rustende aanmeldings- en standstillverplichting op het gebied van op grond van artikel 106, lid 2, VWEU verleende steun, aangezien op grond van die argumentatie het nalaten van aanmelding geen gevolgen zou hebben. Bovendien zouden concurrenten zonder rechtsmiddelen worden gelaten en het Altmark-arrest zijn nuttig effect worden ontnomen als het niet mogelijk zou zijn voor concurrenten om betaling van onrechtmatigheidsrente te vorderen in een situatie als de onderhavige, waarin de steun werd verleend in strijd met artikel 108, lid 3, VWEU en met de in het Altmarkt-arrest geformuleerde voorwaarden omtrent transparantie, openbare aanbestedingen en efficiënte dienstverlening.

Beoordeling door de verwijzende rechter

32 De verwijzende rechter heeft verklaard dat volgens vaste rechtspraak van het Hof onrechtmatig verleende staatssteun hoofdzakelijk wordt teruggevorderd met het doel om de verstoring van de mededinging weg te nemen die is ontstaan als gevolg van het met de onrechtmatige steun behaalde concurrentievoordeel. Het ten onrechte behaalde voordeel van de begunstigde van de steun bestaat – zelfs in gevallen waarin de steun later verenigbaar wordt bevonden – onder andere uit de rente die de begunstigde zou hebben betaald over het bedrag aan verenigbare steun indien hij dat bedrag gedurende de periode van onrechtmatigheid onder marktvoorwaarden had moeten lenen (zie de arresten in de zaken CELF; Eesti Pagar, C-349/17, punt 130, en Residex Capital IV CV, C-275/10, punten 33 en 34).

33 In dit verband meent de verwijzende rechter dat niet vaststaat dat de aard van een openbaredienstverplichting in de zin van artikel 106, lid 2, VWEU met zich meebrengt dat het algemene staatssteun-beginsel inzake onrechtmatigheidsrente in

gevallen van schendingen van de stand-stillverplichting van artikel 108, lid 3, VWEU niet van toepassing is in zaken betreffende steun in de vorm van compensatie voor openbaredienstverplichtingen.

34 De aan een openbaredienstonderneming verleende steun wordt verleend voor de uitvoering van een openbare dienst, niet ter compensatie van de last die samenhangt met de betaling van onrechtmatigheidsrente. De betaling van onrechtmatigheidsrente op zich kan moeilijk worden beschouwd als vervulling van een openbaredienstverplichting.

35 Op die grond valt te betwijfelen of kan worden betoogd, uit zuiver juridisch oogpunt, dat de betaling van onrechtmatigheidsrente leidt tot een verhoging van de kosten van de steunontvanger in verband met de verlening van een openbare dienst. Het door TV 2 en het ministerie van Cultuur aangevoerde argument dat het opleggen van onrechtmatigheidsrente zou leiden tot „ondercompensatie" voor het verrichten van de taak van de openbaredienstonderneming, lijkt prima facie onjuist te zijn.

36 Het opleggen van onrechtmatigheidsrente zal er niet altijd toe leiden dat een onderneming die een openbare dienst verleent, niet over de noodzakelijke middelen beschikt om haar openbaredienstverplichting na te komen. Het Altmark-arrest is immers gebaseerd op de aanname dat – afhankelijk van de omstandigheden – in verband met een op grond van artikel 106, lid 2, VWEU verenigbare steunmaatregel winst mag worden gemaakt. Omgekeerd kan evenmin worden uitgesloten dat een onderneming die andere steun dan steun voor openbare dienstverlening heeft ontvangen, een nettoverlies zal leiden wanneer een vordering tot betaling van onrechtmatigheidsrente wordt toegewezen met betrekking tot een activiteit waarvoor steun wordt verleend. In dat verband is het denkbaar dat de betrokken onderneming als gevolg van een vordering tot betaling van onrechtmatigheidsrente zal moeten stoppen met die activiteit waarvoor steun wordt verleend, en dat de staatssteun dus niet het beoogde effect zal hebben, zoals ook met betrekking tot een openbaredienstonderneming zou kunnen worden overwogen.

37 De verwijzende rechter is zich ervan bewust dat betaling van onrechtmatigheidsrente – afhankelijk van de omstandigheden – zal betekenen dat een ontvanger van steun voor openbare dienstverlening alleen kan overleven als hij een kapitaalinjectie ontvangt en dat een kapitaalinjectie dus noodzakelijk zou kunnen zijn opdat de staat de doelstelling bereikt die met de steun wordt nagestreefd. Dit zou echter ook voor andere steunontvangers kunnen gelden. Voorts is duidelijk dat de verenigbaarheid van dergelijke nieuwe steun in een bepaalde zaak – op dezelfde wijze als onvoorziene verliezen, die iedere steunontvanger mogelijkerwijs heeft geleden – moet worden getoetst op basis van de steunbehoeften die de onderneming op dat tijdstip zou kunnen hebben.

Tweede vraag

Opmerkingen van TV 2 en het ministerie van Cultuur

38 TV 2 en het ministerie van Cultuur zijn van mening dat de aan de regio's overgedragen middelen (ongeveer 2 miljard DKK; hierna: „regionale middelen") in mindering moeten worden gebracht op het basisbedrag dat in het onderhavige geval wordt gebruikt voor de berekening van een mogelijke vordering tot betaling van onrechtmatigheidsrente.

39 In dit verband stellen TV 2 en het ministerie van Cultuur dat Viasat ten onrechte betoogt, onder verwijzing naar het arrest van het Gerecht in zaak T-674/11, dat TV 2 met de regionale middelen een vergoeding betaalde aan de regio's voor het uitzenden van regionale programma's in de regio-zendtijden en dat die middelen een verlichting vormden van een last die anders door TV 2 zou worden gedragen.

40 De Deense Staat had ervoor gekozen om de taak van openbare dienstverlening die aan de gehele TV 2 onderneming was opgelegd zo te organiseren dat deze werd verdeeld in een regionale en landelijke verplichting voor elke onafhankelijke onderneming binnen TV 2 in zijn geheel. De verplichting om regionale programma's uit te zenden rustte – en rust nog altijd – op de regio's, terwijl de landelijke verplichting zou worden vervuld door de landelijke onderneming. TV 2 was derhalve enkel verplicht om de landelijke programmering met programma's te vullen en zendtijd beschikbaar te maken aan de regio's door hen toegang te verlenen tot tijdvakken binnen de landelijke programmering voor het uitzenden van regionale media-inhoud. De regio's waren van hun kant verplicht om regionale programma's te produceren en in die tijdvakken uit te zenden.

41 De regionale middelen dienden als compensatie van de Deense Staat aan de regio's voor het voldoen aan hun verplichting om regionale televisieprogramma's uit te zenden. Die middelen dienden niet ter verlichting van enige „last" voor de landelijke onderneming in de vorm van een „regionale verplichting". De landelijke onderneming had niet een dergelijke verplichting op grond van de Deense wetgeving.

42 TV 2 handelde van 1997 tot en met 2002 dus uitsluitend als een tussenpersoon die de regionale middelen doorsluisde zonder er enig voordeel uit te halen. TV 2 ontving door de taak van tussenpersoon uit te voeren in de periode van 1997 tot 2002 niet meer of minder dan voorafgaand aan 1997, toen het TV 2-fonds – zonder tussenkomst van TV 2 – de compensatie van de staat doorsluisde naar de regio's, of na 2002, toen de regio's hun aandeel van de middelen uit omroepbijdragen rechtsreeks van DR ontvingen.

43 Het feit dat de regeling waarbij TV 2 als tussenpersoon de regionale middelen doorsluisde was ingesteld zonder voorafgaande goedkeuring van de Commissie op grond van artikel 108, lid 3, VWEU, verleende TV 2 dus geen rentevoordeel, noch enige onterechte verbetering in haar marktpositie. Wat de regionale middelen

betreft kan dus in het bijzonder worden gesteld dat zij niet de door het Hof in het arrest CELF genoemde onrechtmatige gevolgen hebben gehad.

44 TV 2 en het ministerie van Cultuur hebben verwezen naar overweging 194 van het besluit van 2011, waarin staat te lezen dat, aangezien de bedragen werden overgeheveld naar TV 2 en vervolgens naar de regio's, de Commissie die bedragen in de berekeningen heeft opgenomen als ontvangsten én als uitgaven, wat in de praktijk betekent dat zij geen invloed hebben gehad op de evenredigheidsbeoordeling van de Commissie. Zo ook heeft de Commissie in de procedure in zaak T-6[74]/11 aangevoerd dat TV 2 niet de begunstigde was van de steun die werd doorgegeven aan de regionale zenders en tevens geen enkel voordeel ontleende van haar rol als tussenpersoon. Derhalve kon TV 2 volgens de Commissie onder geen enkele verplichting tot betaling van onrechtmatigheidsrente over de steunbedragen staan. Volgens de Commissie onderbouwde dit het punt dat TV 2, voor zover het die kwestie betrof, geen procesbevoegdheid had ten aanzien van het bestreden besluit.

45 TV 2 en het ministerie van Cultuur hebben verwezen naar punt 41, onder a), (voetnoot 65) van de mededeling inzake samenwerking, waarin staat te lezen dat over het nominale steunbedrag betaalde belasting bij terugvordering mag worden afgetrokken, en naar de mededeling inzake terugvordering, waarin staat te lezen dat de nationale autoriteiten bij het berekenen van het terug te betalen bedrag rekening kunnen houden met de weerslag van de belastingregels, zodat alleen het nettobedrag wordt teruggevorderd van de begunstigde.

46 Tot slot hebben TV 2 en het ministerie van Cultuur verwezen naar de uitspraak van het Gerecht in zaak T-459/93, waarin staat te lezen dat nationale autoriteiten, wanneer zij krachtens een Commissiebesluit onrechtmatige en onverenigbare staatssteun terugvorderen, in de regel op grond van nationale voorschriften bepaalde bedragen in mindering kunnen brengen. TV 2 en het ministerie van Cultuur voeren aan dat de situatie in de onderhavige zaak, waarin TV 2 middelen uit omroepbijdragen heeft overgedragen aan de regio's (die minstens gelijk waren aan het bedrag in 1996) op grond van een in de lov om radio-og fjernsynsvirksomhed vastgestelde verplichting, gelijkenissen vertoont met de situatie waarin een deel van het steunbedrag aan de belastingautoriteiten wordt betaald als gevolg van een wettelijke fiscale verplichting.

Opmerkingen van Viasat

47 Viasat heeft de opmerkingen van TV 2 en het ministerie van Cultuur betwist. Viasat heeft aangevoerd dat uit punt 51 van het CELF-arrest volgt dat de toekenning van onrechtmatige staatssteun de begunstigde een voordeel verschaft dat overeenkomt met de rente die zou moeten worden betaald indien een bedrag gelijk aan het gehele verenigbare steunbedrag op marktvoorwaarden zou zijn geleend. De betaling van onrechtmatigheidsrente is erop gericht om dat voordeel te neutraliseren. Aangezien het gehele aan TV 2 toegekende steunbedrag

verenigbare staatssteun onder artikel 107 VWEU vormde, moet dientengevolge over het gehele bedrag onrechtmatigheidsrente worden betaald.

48 Voorts heeft Viasat erop gewezen dat het Gerecht in zaak T-674/11 (punten 152-173) en het Hof in zaak C-649/15 P (punten 48-58) het argument hebben verworpen dat de regionale middelen van het steunbedrag zouden moeten worden afgetrokken, zoals zij ook de redenering van de Commissie in die zaken hebben verworpen, aangezien er in het bestreden besluit geen onderbouwing voor een dergelijk standpunt kon worden gevonden.

49 Volgens Viasat verlichtte de regionale middelen een last die anders op TV 2 zou hebben gerust, namelijk de verplichting om regionale programma's te produceren en uit te zenden. Viasat meent dat de regionale middelen in werkelijkheid een door TV 2 aan de regio's betaalde vergoeding vormden voor een dienst die TV 2 anders van een andere aanbieder had moeten afnemen.

50 Viasat heeft ook aangevoerd dat, hoewel TV 2 onderworpen was aan een publiekrechtelijke verplichting om een jaarlijks minimumbedrag over te maken aan de regio's, niet was gespecificeerd hoe dat bedrag moest worden gefinancierd en of daartoe TV 2's licentie- of reclame-inkomsten moesten worden aangewend. TV 2 besloot dus zelf uit welke inkomstenbronnen de regio's zouden worden vergoed. Ook als TV 2 geen omroepbijdragen zou ontvangen, zou zij dezelfde verplichting hebben om de activiteiten van de regio's te financieren (zie het arrest van het Gerecht in zaak T-674/11, punt 173).

51 Viasat stelt dat noch uit de mededeling inzake terugvordering noch uit de mededeling inzake samenwerking volgt dat bij terugvordering iets anders dan belasting kan worden afgetrokken. Hetzelfde geldt voor bovengenoemde zaak T-459/93. Die drie bronnen betreffen enkel belastingbetalingen en stellen geen algemeen beginsel vast dat er geen sprake zou mogen zijn van terugbetaling van steunmiddelen. Volgens Viasat kan de overdracht door TV 2 van middelen aan de regio's niet worden vergeleken met de betaling van belastingen. Bij betaling van belastingen zijn de middelen reeds aan de staat verschuldigd en zal terugvordering derhalve in feite neerkomen op een dubbele betaling, wat hier niet het geval is.

Beoordeling door de verwijzende rechter

52 De verwijzende rechter heeft opgemerkt dat de besluiten van de Commissie uitsluitend betrekking hebben op de landelijke TV 2. De regio's waren daarentegen geen voorwerp van de besluiten van de Commissie en zijn daarom naar hun aard geen begunstigden van steun voor de doeleinden van die besluiten. Aan deze vraag ligt ook ten grondslag dat de overboekingen van TV 2 aan de regio's niet in mindering zijn gebracht op het bedrag dat de EU-organen als staatssteun aan TV 2 beschouwden. Derhalve kan worden gesteld dat de aan de regio's overgedragen bedragen – ongeacht dat die als steun zijn aangemerkt – in werkelijkheid in mindering zijn gebracht op het nettovoordeel dat TV 2 middels de steun heeft verkregen.

53 De verwijzende rechter acht het niet gepast om TV 2's toebedeling van middelen aan de regio's in de periode van 1997 tot en met 2002 aan te merken als aan de regio's betaalde vergoeding voor het uitzenden van programma's in de regionale tijdvakken. In werkelijkheid ontving TV 2 gedurende die jaren het deel van de middelen uit omroepbijdragen dat de regio's voorheen ontvingen van het TV 2-fonds, en stond het vervolgens aan TV 2 om middelen toe te wijzen aan de regio's, aangezien TV 2 een bedrag moest toebedelen dat op zijn minst moest overeenkomen met het bedrag dat de regio's voorheen van het TV 2-fonds ontvingen.

54 De uitlegging van de Deense wetgeving in de periode van 1997 tot en met 2002 die door het Gerecht in zaak T-674/11 werd gehanteerd voor de kwalificatie van de regionale middelen als staatssteun, is in de onderhavige zaak niet bindend, aangezien het in een geschil voor een Deense rechter aan die Deense rechter staat om de juiste uitlegging van Deens recht vast te stellen. Dit moet ook gelden ten aanzien van het antwoord van het Hof op de gestelde vragen. De verwijzende rechter heeft verhelderd dat het geschil in de onderhavige zaak niet de kwalificatie van de regionale middelen als staatssteun op grond van artikel 107, lid 1, VWEU betreft. Die kwalificatie wordt in casu niet aangevochten. De onderhavige zaak betreft enkel de vraag wat de gevolgen zijn van de niet-naleving van artikel 108, lid 3, VWEU en welke uitlegging van Deens recht de basis moet vormen voor de beoordeling door het Hof van de opgeworpen Unierechtelijke kwesties.

55 De verwijzende rechter is het met TV 2 en het ministerie van Cultuur eens dat het CELF-arrest geen antwoord biedt op de vraag of een eventuele verplichting tot betaling van onrechtmatigheidsrente zodanig kan worden uitgebreid dat deze ook van toepassing is ten aanzien van steun die in werkelijkheid wordt doorgegeven aan andere ondernemingen.

Derde vraag

Opmerkingen van TV 2 en van het ministerie van Cultuur

56 TV 2 en het ministerie van Cultuur hebben aangevoerd dat de reclame-inkomsten van 1995 en 1996 die via het TV 2-fonds werden overgedragen van TV 2 Reklame A/S (van ongeveer 1,5 miljard DKK; hierna: „reclame-inkomsten") in mindering moeten worden gebracht op het bij de berekening van een mogelijke vordering tot betaling van onrechtmatigheidsrente te hanteren bedrag. Naar hun mening vormden de reclame-inkomsten betaling voor TV 2's levering van reclamezendtijd aan particuliere adverteerders. De middelen werden enkel aangemerkt als staatssteun omdat – tot 1997 – de van de adverteerders afkomstige inkomsten werden overgeheveld via de twee overheidsinstellingen TV 2 Reklame A/S en het TV 2-fonds. Volgens TV 2 en het ministerie van Cultuur heeft TV 2 via deze regeling niet meer of minder ontvangen dan haar concurrenten op de markt voor televisiereclame, noch heeft zij meer of minder ontvangen in de periode na 1997, toen TV 2 zelf verantwoordelijk was voor haar

reclametijd en voor welke periode de reclame-inkomsten niet werden aangemerkt als staatssteun. Volgens TV 2 en het ministerie van Cultuur betekent dit dat de reclame-inkomsten niet hebben geleid tot een onterechte verbetering van TV 2's concurrentiepositie in de zin van het CELF-arrest en dat die bedragen dientengevolge niet in aanmerking moeten worden genomen bij de berekening van een mogelijke vordering tot betaling van onrechtmatigheidsrente.

Opmerkingen van Viasat

57 Viasat heeft aangevoerd dat de argumentatie van TV 2 en het ministerie van Cultuur in strijd is met het arrest van het Hof in zaak C-657/15 P, waarin werd geoordeeld dat het gehele aan TV 2 toegekende bedrag – inclusief reclame-inkomsten – staatssteun vormde. Het directe gevolg hiervan is dat die inkomsten niet louter kunnen worden beschouwd als betaling aan TV 2 voor de door haar verrichte diensten, aangezien dat zou betekenen dat deze geen staatssteun betreffen. Het Hof heeft dit standpunt onder meer gebaseerd op het feit dat TV 2 de middelen onder geen enkele omstandigheid zou hebben ontvangen.

58 De reclame-inkomsten belandden in het TV 2-fonds, van waaruit zij ook voor andere doeleinden dan de financiering van TV 2 konden worden aangewend. Het ging dus om staatsmiddelen die beschikbaar werden gesteld aan TV 2, die ze vervolgens kon aanwenden voor haar activiteiten. Volgens Viasat heeft TV 2 dus ook een rentevoordeel verkregen doordat de middelen beschikbaar werden gesteld voordat de Commissie haar goedkeuring verleende.

Beoordeling door de verwijzende rechter

59 Zoals hierboven vermeld zijn de partijen in het hoofdgeding het er niet over eens of de winst van TV 2 Reklame A/S enkel kon worden aangewend om aan de financieringsbehoeften van TV 2 te voldoen en of TV 2 recht had op de betrokken inkomsten. De verwijzende rechter verzoekt het Hof om de beantwoording van de derde vraag te baseren op de hierboven uiteengezette uitlegging van het Deense recht. Het Hof wordt dus verzocht om de vraag te beantwoorden op basis van de veronderstelling dat TV 2 in 1995 en 1996 geen recht had op (alle) reclame-inkomsten uit het beschikbaar maken van reclamezendtijd binnen TV 2's programmering. Het Hof kan zich op dit punt derhalve baseren op de in overweging 81 en verder van het besluit van 2011 uiteengezette uitlegging van de Deense wetgeving.

60 De verwijzende rechter meent verder dat het de moeite waard is om na te gaan of in dat verband de schending van de standstill-verplichting in feite een liquiditeitsvoordeel voor TV 2 opleverde ten aanzien van de reclame-inkomsten. Er kan dus worden betoogd dat de besluiten van de minister van Cultuur om middelen over te dragen van TV 2 Reklame A/S naar het TV 2-fonds en vervolgens van dat fonds naar TV 2 neerkwamen op een voorkeursbehandeling van TV 2 die, indien zou zijn voldaan aan de aanmeldingsregels, niet had kunnen

worden toegepast totdat de Commissie de overschrijvingen algemeen of op jaarbasis had goedgekeurd.

Korte weergave van de motivering van de prejudiciële verwijzing

61 Om uitspraak te kunnen doen over de conclusies van verzoekster betreffende de betaling van onrechtmatigheidsrente, heeft de verwijzende rechter een uitspraak nodig over Unierechtelijke vragen die niet lijken te zijn opgehelderd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.